

STĂRILE DE DESHIDRATARE ACUTĂ LA COPIL

Gh. Puskás, Bianca Indig

Ed. Medicală, București, 1967

Sindromul de deshidratare acută la copil reprezintă una dintre cele mai importante probleme clinice, fiziopatologice și terapeutice, din patologia vârstei tinere. Cu toate progresele dietetice și igienice obținute în ultimele decenii și în ciuda unei mai bune înțelegeri a tulburărilor metabolismului hidroelectrolitic, apariția acestui sindrom în cursul diferitelor afecțiuni, constituie un factor deosebit de gravitate a cărui combatere se impune la fel de acut, ca și tratamentul bolii de fond. Nerecunoașterea lui la timp, lipsa de orientare fiziopatologică și mai ales neglijarea măsurilor de rehidratare sau aplicarea lor în mod eronat, poate compromite viața copilului, chiar dacă celelalte măsuri terapeutice sînt corect aplicate.

Concepută cu intenția de a contribui la o mai bună cunoaștere a acestei probleme, lucrarea de față prezintă într-o lumină clară și de o manieră modernă, cunoștințele actuale cu privire la condițiile cauzale, aspectele fiziopatologice, manifestările clinice și posibilitățile terapeutice ale sindromului de deshidratare acută la copil.

Lucrarea în format mic, apărută în colecția „Cum tratăm, cuprinde 208 pagini, împărțite în 6 capitole.

În capitolul I sînt expuse noțiuni de fiziologie și fiziopatologie ale metabolismului apei și electroliților la copil: repartitia și structura hidroelectrolitică a lichidelor organismului infantil, bilanțul apei și al electroliților, circulația apei la această vîrstă, menținerea constantă a homeostaziei lichidelor, a presiunii osmotice, a volemiei și echilibrului acido-bazic.

Capitolul II este consacrat aspectelor clinice ale tulburărilor metabolismului hidroelectrolitic și echilibrului acido-bazic.

Diagnosticul deshidratărilor acute, care trebuie să fie în primul rînd fiziopatologic, datele clinice, inclusiv anamnestice, jucînd rolul preponderent în precizarea lui, fără a minimaliza desigur importanța laboratorului, este tratat în capitolul III.

În capitolul IV sînt enunțate principiile generale ale terapiei rehidratante și se expun metodele rehidratării, compoziția, cantitatea și ritmul administrării soluțiilor folosite, descriindu-se pe larg tehnica perfuziilor venoase prin puncție transcutană, metodă modernă de elecție și cel mai des întrebuintată.

Capitolul V cuprinde caracteristicile și tratamentul deshidratării acute din cursul diferitelor boli și stări fiziopatologice: toxicoza anhidremică, termoplegia, coma diabetică, vărsăturile acetonemice recidivante, bolile infecțioase, sindromul acut al tubului distal, diabetul insipid, insuficiența corticosuprarenală și intoxicațiile acute.

Capitolul VI atrage atenția asupra complicațiilor terapiei rehidratante, fie în legătură cu tehnica perfuziei, fie datorită defectelor calitative și cantitative ale soluțiilor de perfuzat.

Concepută în acest sens și avînd rădăcini pe de o parte în vasta literatură medicală din țară și străinătate, consacrată acestei probleme, iar pe de altă parte în bogata experiență clinică a autorilor, lucrarea reprezintă un valoros studiu al unei probleme atît de importante.

Pentru o mai bună ilustrare și înțelegere a unor noțiuni și aspecte descrise, lucrarea este întregită cu o iconografie cuprinzînd 24 figuri și 16 tabele, sugestiv concepute și redată.

Materialul foarte bine sistematizat, ușor inteligibil, cu un interesant conținut de idei și observații personale și prezentat într-un ansamblu editorial de înaltă ținută tehnică, face din lucrarea de față o carte utilă nu numai pediatrilor, dar și practicienilor de medicină generală, chirurgilor, internilor și externilor.

C. Rusnac